

Marija Jelić

SINAPSE VEČNOSTI

Svetlost koja odbija da se ugasi

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

SINAPSE VEČNOSTI

First edition. May 18, 2026.

Copyright © 2026 Marija Jelić.

ISBN: 979-8224113187

Written by Marija Jelić.

Knjiga II

Vasilije, hvala ti sine za svaku podršku i radovanje kad god bi uzela da pišem i napravim delo.

Lina, dušo mamina, izvini ako ponekad nisam bila dovoljno dostupna.

A Viktore, tebi sine hvala na svemu!!!

Voli vas mama — i sve ovo bez vas ne bi bilo moguće!!!!

SADRŽAJ

- P**rolog — *Šest nota / Dan 847*
 Prolog II — *Filip i Andru*
 Prolog III — *London*
 Poglavlje 1 — *Digitalni eho*
 Poglavlje 2 — *Brat i izdajnik*
 Poglavlje 3 — *Kabinet dr. Vuka*
 Poglavlje 4 — *Vuk, sam*
 Poglavlje 5 — *Maja "Glitch"*
 Poglavlje 6 — *Majka ploča*
 Poglavlje 7 — *Put do Rima*
 Poglavlje 8 — *Noć pre Rima*
 Poglavlje 9 — *Rimski blackout*
 Poglavlje 10 — *Izlaz kroz Rim*
 Poglavlje 11 — *Put do Atine*
 Poglavlje 12 — *Konstantinos*
 Poglavlje 13 — *Izdaja na Akropolju*
 Epilog — *Mesto gde nebo počinje*
 Poglavlje 14 — *Filip*
 Postscriptum — *Maja, tri meseca pre*

PROLOG

"Šest nota / Dan 847"

Beograd, 02:17h.

Stan je mračan. Ne zbog nestanka struje — Luka je isključio sve svetiljke sam, jednu po jednu, kao što se gasi misao koja ti se vrti u glavi previše dugo. Jedino svetlo dolazi od ekrana laptopa na stolu, blede plavo, koje baca senke naopako i čini da svaki predmet u sobi izgleda kao sopstvena avet.

On sedi u toj svetlosti kao što čovek sedi kraj kamina pored vatre kad nema više drveta — bez očekivanja, samo radi prisustva. Ramena su mu spuštена ne od umora nego od navike koja je odavno prestala da bude tuga i postala oblik tela. Telo zna stvari koje glava odbija da prizna; Lukino je odavno znalo. Soba je oko njega disala onim disanjem starih beogradskih stanova — radijator koji tiho pucketa, drvo parketa koje pamti vlagu prošlih jeseni, prozor koji propušta tračak hladnog dunavskog vetra i ne zna da je propustio. Luka je sa tim disanjem živio dvadeset osam godina i prepoznavao ga je bolje nego sopstveno.

On sedi na podu. Ne u fotelji, ne za stolom — na podu, leđima uz hladni zid, sa notes-om na kolenima. Olovka u ruci, ali ne piše. Samo drži. Kao što se drži nešto što ne smeš da pustiš, jer ne znaš šta će se desiti kada ga pustiš.

Drži olovku između kažiprsta i palca, lagano — istom onom pažnjom kojom dete drži leptira da mu ne polomi krilo. Tu pažnju je Luka imao i u ringu i pred sestrinim grobom i pred svakim predmetom koji je mogao biti polomljen ako mu se prepusti grublja strana ruke. To je bilo nešto što nije naučio od oca ni od trenera, nego od Ane — koja je umela da drži tuđu ruku kao da je ranjena ptica, i koja ga je tu naučila bez ijedne reči, samo prisustvom. Sada, te lekcije nije imao kome da vrati. Pa ih je vraćao predmetima — notes-u, čaši vode, olovci. Tihim stvarima koje su pamtile više od ljudi.

Na prvoj stranici notes-a, ispisano njegovim rukopisom, sitno i uredno kao što pišu ljudi koji su naučili da kontrolišu sve što mogu kontrolisati:

Dan 1. Ana je nestala.

Prevrnuo je stotine stranica do poslednje upisane. Danas.